

**Verzameling
Verhalen 1**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het eerste verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

30 jaar.

Dit verhaal is deels fictie, maar ook deels een stukje uit mijn dagelijkse leven in de praktijk.

Aldi.

Deze ervaring meegemaakt, maar iets aangedikt om het verhaal mooier te maken. Heb er zelf geen blessures aan over gehouden.

Matsweken.

Na de eerste boodschappen bij de Aldi, doen we de rest van de boodschappen bij de C1000. Daar maakten we deze voorval mee. Al is deze ook iets aangedikt voor het verhaal.

Appelflauwte.

Spelen met woorden op een humoristische wijze over een doodgewone appel.

Commercie of verwennerij.

Sponsoring won destijds steeds meer terrein bij meerdere sporten. Niet alleen het eerste elftal, maar ook bij de lagere elftallen kregen een sponsor. Dat was voor mij een aanleiding om hier over te schrijven.

Wens je veel plezier bij het lezen van deze verhalen.

30 jaar.

De bedrijfsleider kijkt de jongeman na, die hij net zo juist heeft aangenomen als versterking voor het bedrijf. Hoeveel is er al veranderd in de dertig jaar, toen hij hier als 'broekie' binnen kwam? Hierover nadenkend, ziet hij zijn hele loopbaan in een flits weer even kort aan zich voorbij gaan.

Zijn vader zei destijds tegen hem: "Er zijn hier thuis vele monden te vullen, je hebt nu de leeftijd om te kunnen werken". Het hele gezin bestaat uit vader, moeder en dertien kinderen. Wel veel kinderen voor die tijd, maar het geloof zat in die tijd nog altijd diep geworteld.

Hij is de tweede op rij die geld gaat bijdragen voor het gezin, door aan het werk te gaan. Zijn oudste broer werkt al een jaar in de bouw als leerling metselaar. Bram gaat met zijn vader mee, naar personeelszaken van een groot textielbedrijf in een naburig dorp. Zijn vader die daar al jaren werkt, heeft al een goed woordje voor hem gedaan.

Dit blijkt als de personeelschef hem over zijn brilletje aankijkt en zegt: "Dus jij bent de jongeman, die ons bedrijf komt versterken".

"Ja, mijnheer", is het beleefde antwoord en papieren worden ondertekend. Maandag mag hij zich melden bij de chef van de ververij.

De chef die hem maandag daar op wacht, is een vriendelijke man en legt hem uit wat er op de afdeling zo al gebeurt.

"We hebben net een nieuw systeem ingevoerd in het bedrijf. Dit houdt in dat enkele mensen op meerdere machines inzetbaar moeten zijn. Hiervoor zoeken we jonge mensen, die flexibel en leergierig zijn. Jij wordt daar er een van. Dit houdt in dat je cursussen moet volgen en in de praktijk diverse machines moet leren bedienen. Als je hiervoor slaagt, dan verdien je aanzienlijk meer loon". Dat klinkt hem natuurlijk als muziek in zijn oren en opgetogen hierover gaat Bram op de afdeling aan de slag bij de verschillende verfmachines. Drie jaar verder is hij dan ook een gediplomeerd allround vakman in de ververij.

Als vijf jaar later een van de ploegbazen met vervroegd uittreden in de VUT gaat, schrijft hij mee op de open sollicitatie. Bram wordt gekozen uit vier sollicitanten. Als ploegbaas moet hij nou tien mensen aan het werk houden,

waar hij zelf alles jaren van heeft geleerd. Als ze hem nu maar als hun baas willen accepteren?

Na een moeilijke start waar hij soms lastige problemen goed moet oplossen, wordt Bram beter geaccepteerd als ploegbaas, als blijkt dat hij zijn mannetje staat. Verplicht moet hij ook nu een aantal cursussen volgen, die bij zijn nieuwe functie horen en verrijkt zich zo met nog meer diploma's.

Acht jaar later gaat het minder met de economie in Nederland, zo ook in de textiel. Een reorganisatie volgt, er moeten banen geschrapt worden. Oudere werknemers kunnen met een sociaal plan van de vakbonden vervroegd bij huis blijven, zodat gedwongen ontslagen uit blijven. Bram mag blijven, ook al veranderd in het bedrijf nogal wat. Hetzelfde werk moet gedaan worden met minder mensen. Het is goed dat de mensen nu op meerdere plaatsen inzetbaar zijn. Dat dit is een goede zet geweest van het bedrijf enkele jaren terug, blijkt nu wel. Daar plukken ze nu de vruchten van.

Langzaam gaat het na een aantal maanden weer beter met de economie, ruimere winsten worden weer gehaald. Er wordt nu weer flink geïnvesteerd in machines en automatisering. Hier is Bram steeds weer bij betrokken, om deze vernieuwingen door te voeren. Het is dan ook niet zo verwonderlijk, dat hij de aangewezen persoon is om uiteindelijk de bedrijfsleider op te volgen, wanneer die de leeftijd heeft bereikt om met pensioen te gaan.

Bram maakt zich als bedrijfsleider hard voor opleidingen binnen het bedrijf en inspraak van het personeel, zodat de betrokkenheid van de mensen bij het werk nog groter is, voor een beter resultaat van het bedrijf. Hiermee maakt hij zich populair bij mensen van vloer tot de directie toe.

Ik heb geluk gehad. Al het goede heeft mij altijd op het juiste moment, op mijn lange levenspad gekruist, mompelt hij tegen zichzelf.

Als hij met een glimlach uit zijn overpeinzing in de echte wereld terugkomt, is de jongeman al om de hoek verdwenen.

Hoe het met deze jongeman dan gaat en het bedrijf er over 30 jaar uit zal zien? De tijd zal het leren.

Aldi.

Eens in de zoveel tijd is het weer zo ver, dan mag ik door omstandigheden alleen de boodschappen doen. Normaal gaan we elke week met ons tweeën, maar vandaag dus even niet.

Met de auto naar Raalte gereden, dat is ongeveer tien kilometer verder en de parkeerplaats opgezocht naast de winkel. Ik loop nu eenmaal niet graag te ver. Een parkeerkaart uit de automaat getrokken en voor het raam gelegd. De lege flessen uit de kofferbak neem ik mee onder mijn arm, nadat ik de auto op slot heb gedaan en mijn winkelmuntje in mijn andere hand heb genomen.

De Aldi is de eerste winkel die ik aandoe. Het begint met de frisdranken, als ik met een leeg karretje de winkel binnen ben gereden. Vervolgens pak ik het brood en cross door naar de volgende rij.

Dat is meestal de moeilijkste rij. Je hebt nog voldoende ruimte in de kar. Links begin je met het fruit, maar rechts heb je de voordeelartikelen uit de Aldikrant. Het zijn vaak de handige gereedschappen of hulpmiddelen voor in de huishouding, die je niet altijd nodig hebt. Toch is de verleiding altijd groot. Gelukkig is mijn vriendin altijd nuchter hierin en vraagt dan liefjes:

“Wanneer gebruik je dan zoiets schat?”

Drie schrijfmappen met honderd uitscheurbare A4 formaat met lijntjes. Altijd handig als je voor de verhalensite een verhaal wil schrijven. Twee euro is niet veel en het ligt al zonder te veel nadenken in de kar. Ik heb de verleiding weer niet kunnen weerstaan. Even later zet ik twee pakken melk en een pak suiker in mijn karretje. Volgende rij. Nu liggen de handige dingen aan mijn rechterkant. Hondenvoer en broodbeleg pak ik uit de linkerrij en toch kijk ik vanuit mijn ooghoek weer naar rechts. Toch is het een koopje hoor bedenk ik me nog en een tweede pak schrijfmappen volgt in mijn kar.

Volgende rij en de versnaperingen volgen. Hamburgers en frietjes uit de vriezer glippen uit mijn handen en liggen zomaar in mijn kar. Dat vind ik wel lekker zo na een hele week 's middags brood eten. Snel loop ik even terug naar de brood afdeling voor bolletjes, die horen nu eenmaal bij een hamburgertje speciaal. De laatste rij is voor de schoonmaakmiddelen, vuilniszakken en de lege flessenautomaat. Ik noem het de pletautomaat. De lege flessen worden na inworp, een voor een verpletterd. Niet te snel achter elkaar, want je moet het

groene lampje afwachten. Doe je dit niet, dan klinkt er een luid alarm en zie je een rood kruis. De eerste keer schrok ik van het alarm, het leek wel of je een groot crimineel bent en zonder betalen de winkel uitloopt. Nu ben ik beter op mijn hoede en na het uitspuwen van het flessenbonnetje ga ik keurig in de rij staan bij de kassa. Een volle kar voor mij wordt uitgepakt en de band stroomt vol. Opa Jansen is vooraan bij de kassa nog aan het afrekenen en telt zorgvuldig zijn wisselgeld. Hij kan maar niet wennen aan de pin en haalt elke week zijn geld nog contant, zolang het nog kan.

“Hallo mijnheer, wilt u even een plankje geven” vraag ik vriendelijk aan mijn voorganger? Na aanreiking leg ik deze leg ik achter zijn boodschappen. De man hoeft tenslotte niet mijn boodschappen er bij te betalen.

“Au”, roep ik en kijk om wie er met de winkelwagen tegen mijn enkel rijdt.

“Sorry”, hoor ik de dame zeggen. Ik zie dat de twee vermoedelijk Afrikaanse vrouwen weer druk met elkaar in gesprek raken, in een taal die ik niet versta. Ze zijn wel prachtig gekleed in hun kleurrijke kleding.

Een voor een pak ik langzaam de artikelen uit de kar en leg deze op de lopende band. Het tussenschotje leg ik achter mijn boodschappen en doe een pas naar voren, zodat ook de dames hun boodschappen op de band kunnen leggen. Voor de tweede keer vinden ze het blijkbaar nodig om met hun kar tegen mijn enkel te botsen. Weer komen ze er met een ‘sorry’ er van af. Zodra het kan stap ik verder naar voren, maar gun de man voor me zijn privé bij het betalen met de pinpas.

“Andersom meneer, de magneetstrip moet aan de andere kant.” Geduldig wacht de caissière net als ik op hem. Waarschijnlijk doet hij niet zo vaak de boodschappen, want enkele dingen moet hij na die tijd nog in de kar pakken. Weer wordt ik van achteren aangereken op de enkel. Ik bedenk me geen moment meer en duw mijn buik iets naar voren. Vol kracht plaats ik mijn achterwerk in de achterruit tegen de kar van de dames. Deze schiet wel een halve meter achteruit en schitterende fonkelende ogen kijken mij verontwaardigd aan. Maar voordat ze ook maar iets kunnen zeggen, schiet ik uit mijn slof.

“Veilig Verkeer Nederland is een landelijk campagne gestart, daar waar bumper kleven in de ergernis top tien staat. Drie keer weet u al mijn enkels te raken,

maar nu is het genoeg. Twee seconden afstand luid dan ook het advies, zelfs bij de Aldi.”

Proestend scant het meisje achter de kassa mijn artikelen en ik leg ze vervolgens in de kar, als ik aan de beurt ben. O ja, mijn flessenbon mag er nog van het totaal af.

“Dat hebben ze wel vaker hoor”, fluistert ze me nog toe met nog ingehouden pret. “U heeft het in ieder geval leuk aangepakt.”

“Ik hoop dat ze er van hebben geleerd, dat zou ik nog fijner vinden. Een goed weekend alvast.” Met de kar rij ik naar buiten en pak alles in de auto. Nu de C 1000 nog. Wie weet wat voor verrassingen ik daar nog tegen kom?

Matsweken.

Bijna ben ik klaar met het inladen van de boodschappen in de auto, die ik gehaald heb bij de Aldi, als ik onverwachts in mijn zij wordt gekieteld.

“Verrassing”, hoor ik achter mij roepen. Eerst had ik moeten draaien, voordat ik overeind kom. Dan had ik geen ‘pok’ gehoord onder de openstaande klep.

“Inderdaad”, antwoord ik al wrijvend over mijn achterhoofd. Mijn vriendin staat voor me in haar werkkleding. Ze zegt nog netjes ‘sorry’, maar dat gebeurde straks binnen bij de Aldi ook.

“Geeft niks hoor”, doe ik luchtig. Het is toch al gebeurd, denk ik erbij. “Maar ben je nu al vrij? Ik zou je tegen de middag toch pas ophalen?”

“De mensen bleven dit weekend ook nog in het hotel, dus hoefde we minder schoon te maken.”

“Dan mag je met mij mee. Ik hoef alleen nog de c1000 nog maar te doen. Even de kar terug zetten. Ga jij maar alvast in de auto zitten.”

Even later rijden we de parkeerplaats bij de Aldi af, om de auto enkele straten verder weer bij de c1000 te parkeren. We worden net als in de folder verwelkomd door de matswekenborden.

Op de eerste staat: De derde pak luiers is gratis, maar ik ben de eerste twee al niet eens nodig, zo zonder kinderen. Bij de tweede krijg je bij vier flessen shampoo het tweede kaartje voor de Efteling voor de helft van de prijs. Dan heb ik met mijn korte stekeltjes wel voor een heel jaar shampoo. Een plastic zak gevuld met vlees staat me meer aan. Vijf hamburgers, vijf gehaktschnitzels, vijf kipburgers, 750 gram shoarma en 750 gram rundergehakt voor maar tien euro. Tussen de rijen door winkelend komen we bij het koelingsvak, waar de matszakken met vlees gevuld staan. Een ervan verhuist naar onze winkelkar. Rij voor rij werken we volgens ons briefje, de gehele winkel af. Zo halen we onze weekboodschappen.

Bij de kassa aangekomen kijk ik wel even om. Ik wil weten wie er nu achter mij staat. Het zijn gelukkig dit keer wat tienerjongens met een winkelmandje.

Daarin hebben ze een paar blikjes cola en een zak chips. Ze lijken me ongevaarlijk, dus zet ik onze boodschappen op de band. De kar duw ik naar voren, zodat na het scannen alles weer terug in de kar kan.

“Heeft u een lege zak mijnheer”, vraagt het meisje achter de kassa?

“H... hoe bedoelt u? Antwoord ik wat moeilijk slikkend op deze seksistische vraag van deze tiener caissière. Ze laat me gelukkig de ‘matsweken vleeszak’ zien en vraagt om de vulzak die bij de reclame, huis aan huis bezorgd is.

Onwetend hierover, want wij hebben er geen gehad en vertel haar dat ook. Dan wil ze de volle vleeszak al onder de kassa plaatsen, tot deze opgehaald wordt door een van de vakkenvullers.

“Belachelijk!” roep ik. “Dit wordt nergens aan gegeven bij een van de matswekenborden. En nogmaals, we hebben er niet eens een gehad, anders had ik die wel meegebracht. Laat staan dat ik weet hoe de zakken er uit zouden moeten zien.”

“U moet dan maar even informatie ophalen bij de infobalie en dan terug komen mijnheer.”

Mijn vriendin komt gelijk uit de startblokken en loopt met stevige passen naar de infobalie toe. Aan de manier van het lopen al, kan ik zien dat ze verontwaardigd is. Zelf pak ik de rest van de boodschappen in de winkelkar. Dan gaat de telefoon bij de kassa gaat over en ze neemt gelijk de hoorn op. Het is de infobalie en die geeft gelukkig toestemming.

“Hoeven ze zich niet te melden bij de slagerij?” vraagt ze nog, alsof ze blond is met haar rode haar. Misschien heeft ze het daarom wel geverfd, denk ik met enig ingetogen leedvermaak.

Het kassameisje hangt de telefoon op met een pruillipje na dit standje. Ze heeft de boodschap begrepen en pakt de zak met vlees onder uit de kassa en legt deze op de band.

“Uw gevulde zak mijnheer” en weer klinkt het dubbelzinnig. De jeugd kan er wat van tegenwoordig. Even pinnen en triomfantelijk leg ik de volle tas vlees in de winkelwagen. “Laten ze toch een knotje krijgen!” , roept mijn vriendin verontwaardigd in haar Gelders accent, als ze terug komt lopen en duwt de kar met een stevige pas naar de auto toe.

“Alleen rollade worden als een knotje verpakt”, roep ik haar nog sussend achterna, maar weet niet of ze dit hoort. Gelukkig hoeven we volgende week pas weer boodschappen doen bij de C1000. Het is mijn dagje wel.

Appelflauwte.

- Schat?
  - Ja?
  - Wist jij dat appels van het mannelijke geslacht zijn?
  - Nee.
  - Eigenlijk nog homo ook.
  - Dat zal wel.
  - Ze dragen zaden en vallen niet te ver van de stam.
  - Wat een wijsheid.
  - Ze worden door een bij besprongen en genaaid.
  - Daarom zijn ze net als de bij, een homo?
  - Weet je dat de bij, zich groen en geel hieraan kunnen ergeren?
  - Oh, ja?
  - Vooral als ze bespoten worden.
  - Goh.
  - Dan worden ze rood van nijd.
  - Jemig en dan gaan ze zeker steken?
  - Toch worden appels gegeten door mens en dier.
  - Fruitvliegjes zeker?
  - Niet alleen.
  - De gerimpelde zeker?
  - Nee, die slaan ze tot moes.
  - En de verrotte appels dan?
  - Die belanden op de mestvaalt.
  - Zeker als mest voor de nieuwe zaden.
  - Da's een goeie, dan begint de cyclus zeker weer opnieuw.
-
- schat?
  - Ja?

Commercie of verwennerij.

Voetbal, voetbal, alles draait weer om voetbal. Elke twee jaar is het weer raak. Een Europees- of wereldkampioenschappen.

De televisie wordt dan beheerd door 'de mannen' en andere voetbalgekken. Moet je voor de lol eens uitrekenen wat dit allemaal kost.

Nieuwe stadions moeten er worden gebouwd. Beveiliging en begeleiding van supporters en spelers tegen aanslagen van wie dan ook.

Word er verloren met bijvoorbeeld 1 - 0, ligt het aan de scheidsrechter, die het elftal tekort heeft gedaan, door een niet gegeven penalty. Zijn de cijfers ruimer met een verlies, dan was de tegenstander gewoon te sterk. Winnen ze nu met 1 - 0, dan is het ook maar een magere wedstrijd. Winnen ze met ruime cijfers, dan wordt er gedacht aan kampioenschap.

De spelers verdienen te veel, ten opzichte van wat ze presteren op het veld.

Miljoenen gaan er in om. Als je bedenkt wat je daar allemaal mee kunt doen.

Programma's op televisie voor het hele gezin, zoals vroeger met stuif es in. Dan hangen de jongeren niet overal op straat en plegen dan minder vernielingen.

Sociale controle is dan weer groter. Praatprogramma's met thema's van nu.

Voor de vrouwen worden de huislijke thema's verwerkt in een soapserie.

Politieseries zijn er voor de mannen.

Voor de kinderen zijn er actieve spelletjes, waar ze veel energie in moeten steken en daarbij is dan nog wat te winnen ook.

Dit zal wel een ideale hoop zijn van mij. De commercie heeft overal toegeslagen. Sponsoring is er voor jong en oud, overal in de sport. Iedereen wil er aan mee verdienen. Niks voor niks, is het motto van hen. Vinden ze het gek, dat er steeds minder vrijwilligers zijn.

Die willen geld zien of hebben wel andere belangen. Geld moet zo snel mogelijk worden terugverdiend, liever vandaag dan morgen. Commercie en geld of omgekeerd, het maakt meer kapot dan de meeste mensen denken. Iedereen doet er aan mee, gedwongen of niet, tot het te laat is. Welvaart, daar vaart iedereen wel bij.

Totdat..., dan is het echt te laat.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.